

Druhá kapitola

Před domem, kde Katka bydlela, o čtvrt hodiny později zastavilo auto. Mája se vyklonila z okénka spolujezdce.

„Nazdar, Kačenko!“ zvolala.

Katka protáhla obličej. Pro Máju je Kačenkou, co si pamatuje.

„Máš ráda psy a jmenuješ se Kačenka,“ dobírala si ji kamarádka. „To je vážně psina!“ Katka jí škádlení s gustem oplácela. Užily si spoustu leg-race. Kamarádi spolu snad odjakživa.

Mája zamávala na Katku. „Řekla jsem mamce, že nás tvoje teta naléhavě potřebuje. Včera bylo pozdě,“ chechtá se Mája. „Takže nás do Veselých ocásků odveze.“

Katka skočila na zadní sedadlo. „Mockrát vám děkuju, paní Berková.“

„Není zač, Kateřino,“ odpověděla Májina maminka.

„Co Gábina? Bude tam na nás čekat?“ zeptala se Mája, zatímco si Katka zapínala bezpečnostní pás.

„Dorazí za půl hodiny,“ odpověděla Katka. „Má ještě nějakou práci doma. Slíbila, že přinese nějaké věci na výrobu plakátů.“

O pět minut později Májina maminka dívenky vysadila před psím salonem Veselé ocásky, který

sídlil na hlavní ulici nedaleko domu, kde Katka bydlela.

Obě kamarádky spěšily dovnitř. Za pultem v hale seděl jakýsi mladý muž. Mávl jim na pozdrav. „Ahoj, holky!“ zahlaholil. „Ty jsi Katka? A ty Mája? Já jsem Tonda, nový recepční,“ dodal na vysvětlenou a postavil se.

„Ahoj, Tondo,“ odpověděla Mája.

„Rády tě poznáváme,“ přidala se Katka.

„A tohle je Marmeláda. Je jí patnáct. Nikam se ode mě nehne,“ křenil se Tonda.

Na pultě seděla velká stará domácí kočka.

„Ahoj, Marmeládo,“ pozdravila ji Katka.

„Můžu si ji pohladit?“ zeptala se Mája.

„Klidně si posluž,“ pobídl ji Tonda, „ale nemysli si, že bude blahem bez sebe. Strpí to, ale jenom proto, aby ti prokázala laskavost.“ Spiklecky na děvčata zamrkal. Katka s Májou hladily kočičí babičku, která se na ně ani jednou nepodívala. Zato hlasitě předla.

Zazvonil telefon. „Vaše teta hned přijde,“ oznámil, než zvedl sluchátko a rozverně se ohlásil: „Veselé ocásky! Jak vám můžu pomoci?“

Katka se rozhlédla po čekárně. Byla plná jako vždycky. Stála tu malá pohovka a tři židle a skoro všechna místa byla obsazená. U nohou plešatého pána se rozvaloval svalnatý bulteriér. Puberťačka s vyholenou hlavou a pěti náušnicemi v uchu

a kroužkem ve spodním rtu držela na krátkém vodítku německou dogu. Doga měla obojek pobitý cvočky a vesele mávala na Katku a Máju ocasem.

Na židli trůnila mladá žena, oblečená do elegantního kostýmku. Na nohou měla vyleštěné černé lodičky. Po zádech jí splývaly dlouhé tmavé vlasy. Ale jaké! Byly to krásně pevné kudrlinky.

Mája dloubla do Katky a ukázala bradou na mladou ženu.

Katka si ji pozorně prohlížela. Co by mohla mít za psa? Byla to jedna z jejich oblíbených her.

„Puli,“ zašeptala Katka po chvíli Máje.

„Puli?“ podivila se Mája a zamračila se. „Dobře, Einsteine, co je to puli?“

„Vzácné psí plemeno,“ odpověděla Katka. „Vypadá opravdu neobvykle. Jako chodící mop. Tihle psi mají –“

Právě v té chvíli se ze salonu vyhnula teta Jana. Vlasy měla jako obvykle stažené do culíku. Světle modrou halenu pokrývaly černé, hnědé, béžové a zrzavé psí chlupy. Vedle ní poskakoval černý pejsek s dlouhými pruhy zplstnatělé srsti, které dosahovaly až na zem a natřásaly se spolu s ním.

„Koko!“ zvolala mladá žena a sklonila se, aby se s ním přivítala. „Doufám, že jsi byl hodný kluk!“ I ženiny tuhé kudrlinky poskakovaly sem a tam.

„Koko je puli!“ zajásala Katka a spokojeně se ušklíbla.

Mája úžasem zalapala po dechu. „A jeho panička nosí stejný účes! Super trefa, Katko.“

Teta Jana se otočila k čekajícím zákazníkům. „Jenom si bleskově promluvíme s neteří a její kamarádkou a hned jsem zpátky,“ slíbila.

„Ahoj, holky moje úžasné,“ přivítala obě děvčata. „Díky, že jste přišly!“

Mávla na ně, aby se za ní vydaly do místnosti sloužící k ubytování psů. Byla v ní prostorná ohrádka připomínající hřiště. Schody vedly do velké psí tělocvičny a tetina bytu. Okno shlíželo na dvorek obehnaný plotem. V pokoji stály podél jedné ze stěn čtyři psí kotce. V tom nejbližším se hemžila tři bílá štěňata. Když uviděla, že mají návštěvu, dvě z nich okamžitě vyskočila a začala vrtět ocásky.

„Tady je máte,“ prohlásila teta Jana. „Tři nádherní malí bišonci.“

Katka a Mája vypískly nadšením a hrnuly se k nim. Padly na kolena vedle kotce.

„Ti jsou ale sladcí!“ rozplývala se Katka.

„A tak droboučcí!“ přidala se Mája.

„Dvě fenky a jeden pejsek,“ hlásila teta Jana a ukazovala, kdo je kdo.

„Jsou těžko k rozeznání,“ postěžovala si Mája. „Všichni tři mají bílý kožíšek a roztomilý kukuč!“

„Chlapeček se zdá o něco menší než holčičky,“ pronesla zamyšleně Katka. „Taky vypadá klidnější.“ Pejsek seděl v růžku a sledoval, jak si jeho sestřičky spolu hrají.

„S největší pravděpodobností to jsou sourozenci z jednoho vrhu,“ řekla teta Jana. „Možná jich bylo víc. Pro ostatní třeba majitel našel nový domov, ale tahle tři se mu udat nepodařilo, proto je odnesl sem.“

„Ale proč?“ nechápala Katka. Zlobila se. Zvedla se z podlahy.

„Proč by někdo nechával krabici se štěňaty před psím salonem?“

„A co kdybyste je hned nenašla?“ přidala se Mája a v očích se jí našťavaně zablýsklo.

„Co kdyby se štěňata vyškrábala ven z krabice a vběhla pod auto?“

„Správné připomínky,“ pochválila teta své malé pomocnice. „Nejspíš se nikdy nedozvíme, kdo je tu nechal a proč. Ale dobrá zpráva zní, že jsou tihle cvalíci zdraví a v bezpečí.“

„To určitě,“ připustila Mája.

Katka přikývla. Teta Jana má pravdu.

„Takže vašim úkolem dneska bude si s nimi hrát, zatímco já budu pracovat.“ Teta Jana zvedla významně prst do vzduchu. „Také po vás chci, abyste vymyslely akční plán. Musíme pro každého bišonka najít nový domov – a to rychle!

Těmhle štěňatům je zhruba osm týdnů. Brzy si začnou vytvářet pouta k lidem kolem sebe. Proto se musí co nejdřív dostat do své trvalé rodiny. Nesmí si na nás zvyknout! Bylo by pro ně těžké nás opustit.“

Katka bolestivě polkla. Zírala na bílá nadýchaná klubíčka. Co když se jim nepodaří nalézt nové páníčky pro všechny tři? Co když jim jedno štěně zbude a nikdo se ho neujme?

Přinutila se na to raději nemyslet. Musí udělat, co je v jejich silách, aby se to nestalo.